

СТЕФАН БОНЕВ

УМОРЕНИ ВЪЛНИ

Част 16 от „Разкази за двама“

chitanka.info

Едно почти рекламно слънце блести над главите ни, залива ни с шоколадова млечност, свива зениците и кара реалността да изглежда абсурдна. Наоколо се движат, лежат или се търкалят голи тела. Носят срамлива белота от потници, фланелки и сутиени. Погледът ми, прикрит от безизразната чернилка на очилата, просто се впива в тези места като жадна пиявица. Дори не мога да запомня телата, но се опитвам да ги класифицирам. От толкова много голота почти се срамувам да погледна лицата.

Плажът е нещо като голям маскин бал. Голи тела, пясък и скрити зад черни очила очи, за да не се познаваме. Лежа и наблюдавам, а слънцето е толкова жестоко, че убива всяко желание още преди да го осъзная. Когато ми втръсне да гледам, просто изсипвам пясъка от криминалето и започвам да търся страницата, до която съм стигнал. Прочитам без интерес няколко реда и се заслушвам в музиката, която изтича от някой транзистор.

Отново оглеждам пейзажа. Този път откривам други неща. Отдясно два почти еднакви бюста се смеят и играят сантасе. Смеят се на лепката, която сипе оригиналности изпод уникалните си очила с бели контрастни рамки. Веднага класифицирам бюстовете. Те са средни по големина, стегнати, с остри и тъмни зърна. Когато се смеят, леко се поклащат, от което човек може да се заблуди, че са по-големи.

Насочвам очилата си към морето. Там отново бюстове, плавачи, смеещи се, поклащащи се, от най-различен калибър. Някакви лепки, тъпкачи, рапони и разводачи обикалят около тях, плискат ги, гмуркат се, потапят ги във водата и се правят на силни и мъжествени. Една блейка и един срамежлив и бял до скромност малък бюст се разхождат по брега и събират мидени черупки. Дори изпод очилата им прозира червенината на срама и стеснителността. Още не са свикнали. Сигурно идват за пръв път.

Ставам, отупвам се от пясъка и тръгвам към павилиона отсреща. Там подрънкват бири и швепсове, пие се на големи оригващи глътки и се въздиша от удоволствие. Един зевзек е сложил пръст на бутилка лимонада и пръска възголемичък, отпуснат от раждания и кърмене, но иначе млад бюст. Струята се стича по него на жълтеникави вадички, запълва порите на стари стрии и капе от зърната по циментовата площадка. Бюстът се смее лигаво и намества очилата си от страх да не паднат. Нарещдам се на опашката зад някакви мълчаливи дълги бедра

и открояващи се прешлени на кльощав гръбнак. Изчаквам търпеливо и отпуснато реда си, стискайки в шепа смачканите левчета.

Бирата отведнъж попива в обезводнения ми от слънцето организъм, разлива се като студенина по клетките и като че ли ставам поне малко по-свеж. Един бял, пенлив швепс чуква едно "наздраве" в бутилката ми. Хубав бюст, нямам време да го класифицирам, защото усещам устните му по бузата си. Този път любопитството надделява и се вглеждам в лицето. Гласът е познат. Били сме някога заедно, някъде...

— Не ме ли позна? — сваля очила бюстът и се смее.

Валя си е пак същата. Само очите ѝ ми се струват променени. Изгубили са предишния си блясък. Смеят се, а са тъжни. Сядаме на една масичка под сенника. Илиян я бил оставил преди два месеца, когато разбрал, че е бременна. После се оказало че не е, просто ѝ било закъсняло повече. Тя още го обича, простила му е. Звънила няколко пъти у тях, но той бил студен, отговарял без желание на въпросите ѝ, затварял телефона, без да я изслуша. А тя така иска да бъдат отново заедно. Не може да си обясни поведението му. По-логично е обратното, Илиян би трябвало да е гузен, а тя да не му обръща внимание. Няма новата приятелка. Ако е имал, Валя положително щяла да разбере.

Тя върти объркано очилата в ръцете си. Исква ѝ се да ги сложи, но я е страх, че ще се издаде за влагата в очите си. Интересува се от мен, как съм, с какво се занимавам, с кого съм тук. Изненада се, когато разбира, че съм сам. Обяснявам, че лекарите са забранили морето на жена ми. Описвам колко тежко го е изживяла, как не може без него, както и аз. Споделям, че ми липсва. Чувствам се гузен, че съм без нея.

С Валя винаги сме споделяли. Тя беше най-добрият ми приятел, докато бяхме студенти. Приятелство по мъжки, без никакви интимности. Това обаче не ни пречеше да си поверяваме и да обсъждаме неща, които не бихме казали на друг. Колегите ни подкачаха, че един за друг сме като кошчета за душевни отпадъци. Смятам, че просто ни завиждаха, защото каквото и приятелство да съществува между двама мъже или две жени, то никога не може да бъде толкова пълно и всеотдайно. Ние нямахме тайни един от друг. Навсякъде ходехме заедно, освен когато бяхме по любов. Ревнувахме се, когато другият хлътнеше по някого. Негласно избягвахме секса помежду си. Смятахме, че той ще развали приятелството ни. С Илиян

Валя се запозна малко преди да завършим института. Почти две години не се бяхме виждали. А сега стоим голи един срещу друг и отново споделяме. За първи път я виждам гола. Преди съм се опитвал тайно да погледна как излежда под дрехите. Съвсем различно е. Забелязвам, че и нейният поглед прескача крадешком надолу по тялото ми...

Квартирата, в която е отседнала, е почти до морето. Стаята не е нищо особено. Това била последната ѝ вечер тук. Колко съжалявала, че трябва да си тръгне точно когато ме е срещнала. А отпуската свършва...

През мрежата на отворения прозорец навлиза гласът на вълните и се опитва да заглуши думите ѝ, яростен и по пуритански сърдит. Като че ли ме обвинява за това, което предстои да направя. Оставям недопитото кафе и недопушената си цигара, за да се потопя в другото море — нейното. То ми дава щастието на илюзорната и мимолетна свобода. Плувам в тихия залив и все не мога да стигна брега на истинските чувства. Усещам как ме отнасят силните подводни течения, отвличат ме все по-навътре и по-навътре. Оставам без сили, а брегът се губи, превръща се в безкраен хоризонт. Започвам да усещам тегнещата дълбина под краката си. И потъвам, потъвам... Погледът ми се лута по отдалечаващата се водна повърхност, над която е само небето. Последното, което долавят сетивата ми, е смразяващият допир на водата по тялото ми.

Надигам се, плувнал в пот. Леглото е като бойно поле. Валя е седнала до мен с кръстосани крака и ми разказва за Илиян. Толкова е вдълбочена в спомените си, че дори не ме забелязва. Пепелта на цигарата е стигнала почти до пръстите ѝ и заплашва да ги опърли.

Чувствам се гадно и отвратително, почти като след препиване. Ставам и се обличам припряно. Дрехите се кривят и оплитат в ръцете ми, като че ли ми се присмиват. Тя все още говори и не иска да ме забележи.

Когато вече съм готов и отварям вратата, тя извъръща към мен мокротата на бюста си и ме поглежда без изненада. „Ако срещна Илиян, да го поздравя ли?“

Кимвам утвърдително и прекрачвам прага, без да погледна в очите ѝ. Нещо изхрущява под обувката ми. Поглеждам надолу, колкото да се уверя, че това са очилата ми. Не съжалявам за тях.

Почти инстинктивно съм стигнал до нощния бряг, Разбирам го с уморените вълни, които обливат краката ми.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.